

Marmeláda 2

Úvodník

Přichází jaro a s jarem přichází i naše 2. číslo Marmelády.

V poslední době se na naší škole semlelo tolik věcí, o kterých by Vám naši redaktoři ze školního časopisu Marmeláda moc rádi napsali. V tomto čísle se můžete těšit na shrnutí pátečního plesu, který pořádali žáci devátého ročníku. Dále se určitě dočtete něco nového o škole a o tom co všechno se tu děje...

Zdraví Vás redaktoři Marmelády! :)

UKÁZKA LITERÁRNÍ PRÁCE ŽÁKYNĚ NA TÉMA

„SMÍRČÍ KAMENY“

Jsou tu z časů opravdových vášní, z doby, které ještě stálo za to, zabývat se smrtí jednoho jediného jedince. Mají přímý vztah ke středověkému soudnictví, kdy se pachatel, došlo-li k zabití člověka, s příbuznými smířil a zbývalo mu usmířit se s Bohem. Stavění smírčích křížů tam, kde došlo ke zlému činu, bylo výrazem usmíření a pokání.

Není sen jako sen

Každý z nás o něčem sní. Sny nám běhají hlavou, když bdíme, ale i když spíme. Nedávno se mi zdála noční můra, týkající se smírčích kamenů.

V jedné malé vesničce se odehrával celý můj sen. Víska neměla moc obyvatel. Starosta malé dědinky se jmenoval Karel. Táhl mu na padesát a ještě pořád nebyl ženatý. Karel se líbil mnoha mladým, hezkým dívkám, ale on vždycky řekl, že žádná z nich není ta pravá. Jednoho dne, jakoby se stal zázrak. Najednou se v jejich vísce začalo objevovat nové, krásné děvče. Nikdo nevěděl co je zač, ale všimli si, že dívka je velmi neposedná, milá a pracovitá. Po pár dnech si ji obyvatelé oblíbili. Všimal si jí i starosta, kterému se velice zamlouvala. Začal jí říkat Rozárka. Zajímal se o ni čím dál tím víc, ale ona ho krutě odmítla. V mrazivé zimě si na Rozárku počkal na cestě. Věděl, že půjde tou trasou, jelikož měla taneční a Karel už měl její koníčky dávno zjištěné. Vyskočil na ni a stáhl ji s sebou ze světla odrážejícího se od lampy do černočerné tmy. Z křoví se ozvalo jen ACH!..AU!..POMÓC!.. Bohužel ji nikdo neslyšel. Ležela mrtvá v trnitém houští.



▲ Smírčí křížový kámen u hájovny v Pustiměři.

Karel od místa hrůzostrašného činu utekl. Ráno Rozárku našli občané a vystrojili jí slušný pohřeb. Dlouho pátrali po vrahovi, ale žádné důkazy a stopy neměli. Až se rok s rokem sešel, přesně na den Rozárčina úmrtí, byla z Karla úplná troska. Od katastrofy, kterou spáchal, měl psychické stavy velice špatné, a proto už ani nevykonával funkci starosty. Lidé o Karla měli strach a nevěděli, co mu je. Až po tak dlouhé době jako je rok, pravda konečně vyšla na povrch. Karel s obrovskými výčitkami se ke všemu přiznal. Musel se pokusit o mír s Rozárčinými příbuznými a pak také s Bohem. Trnité houští vysekal a začal stavět kámen na památku Rozárky. Nedostavěl ho však. Byla opět krutá zima a Karel u skládání úcty usnul a zmrznul. Bůh mu neodpustil, potrestal ho. Obyvatelé vísky kámen dostavěli. Měli Karla rádi, a proto postavili i druhý kříž, aby Bůh poslal alespoň Karla do nebe a vytáhl ho z pekla.

Od té doby stojí ve vísce dva smírčí kameny.

Nikol Trávníčková

9. ročník

VÁNOCE, V NAŠÍ MŠ, TROŠKU JINAK

Společně s pí. učitelkami jsme se v loňském roce rozhodli, že Vánoce



pojmemme trochu jinak, než tomu bylo v předešlých letech. Celý projekt probíhal za běžného provozu MŠ v posledním pracovním týdnu před vánočními prázdninami. Celé to začalo v pondělí, kdy si děti společně s pí. učitelkami nazdobily vánoční stromečky, a přes noc čekali, zdali nám Ježíšek nadělí nějaké dárky. V úterý se děti dárků dočkaly a jejich radost byla veliká. Ve středu a ve čtvrtek si rodiče společně s dětmi mohly přijít do naší MŠ vyrobit krásné vánoční ozdoby. V pátek si děti udělaly navzájem radost, kdy si připravily tzv. besídky děti dětem. Celý týden byl krásný a myslíme, že jsme si ho užili jak my, tak děti i rodiče.

Po celý školní rok pro děti zajišťujeme kulturní akce, tj. divadla, která jsou ve většině případů v prostorách naší MŠ. Letos však pojedeme na divadlo do Městského divadla v Prostějově. Jak se divadlo dětem líbilo, se dozvíte v dalším vydání Obecního zpravodaje.

Kolektiv MŠ

MLADÝ BOJOVNÍK FILIP TRÁVNÍČEK **ZAZNAMENAL DALŠÍ ÚSPĚCH NA MEZINÁRODNÍ** **SCÉNĚ**

Třináctiletý Filip Trávníček z Pustiměřských Prus přidal do své početné sbírky medailí další cenný kov, skončil třetí na mistrovství světa 2012 v tradičním bojovém umění wu-shu (wu-šu).

Prestižní soutěž se uskutečnila začátkem listopadu v městské prefektuře Huangshan (Chuang-šan) v Číně. Zúčastnilo se jí kolem 3 500 soutěžících ze zhruba 70 zemí světa. Českou republiku reprezentovalo 14 cvičících.



„Wu-shu je souhrnný název pro čínská bojová umění zahrnující ohromné množství (řádově několik set) nejrůznějších často velice rozdílných stylů. Kromě termínu wu-shu se pro čínská bojová umění používá také termín kung-fu,“ vysvětlil Filip.

„Soutěžil jsem v kategorii beze zbraně i se zbraní. V kategorii beze zbraně jsem získal bronzovou medaili za pěstní formu, se zbraní jsem skončil desátý,“ přiblížil svůj úspěch Filip. Navázal tak na svůj největší sportovní úspěch, kterým byl zisk čtyř zlatých medailí na soutěži v Hong Kongu před dvěma lety.

V kategoriích, kterých se zúčastnil, nemusel soupeřit s žádným protivníkem. *„Soutěžil jsem ve formách, což jsou sestavy, ve kterých jde především o přesnost provedení jednotlivých výpadů,“* prozradil talentovaný mladík. Soubojů se soupeřem si užije dost na trénincích.

Jelikož Filip strávil v Číně téměř tři týdny, měl dostatek času poznat tamní okolí a zvyky. *„Zaujal mě pohled na ostré hroty vrcholků pohoří Huangshan (Žluté hory), které je na seznamu Světového dědictví UNESCO, dále třeba buddhistické chrámy,“* popsal svůj cestovatelský zážitek Filip.

Netradiční byla i zdejší kuchyně. „Ochutnal jsem například kuřecí pařát nebo psa,“ líčil gurmánský zážitek Filip.

K úspěchu mladého sportovce přispívá pravidelný trénink. Cvičí pod Moravskou asociací Hung Gar Kung Fu. „Trénuji dvakrát týdně v Brně a jednou týdně ve Vyškově,“ řekl mladý bojovník. Filip se bojovému umění věnuje již sedm let a prospěch z tréninků se projevuje i v každodenním životě. „Trénink rozvíjí pohybové schopnosti, zlepšuje soustředění a vychovává k přemýšlení,“ uzavřel Filip.

Vlastimil Smékal

VELKÁ CENA ZŠ LP VYŠKOV VE SKOKU VYSOKÉM

V pondělí 14.1.2013 jsme jely s paní uč. Olejníkovou na ZŠ Letní Pole do Vyškova. Zde se konaly závody ve skoku vysokém, na které jsme se poctivě připravovaly ještě s p. uč. Kaldou a poté s pí. uč. Olejníkovou. Nutno říci, že v posledním týdnu jsme tréninku věnovaly každou volnou chvíli. Vždyť víme z loňského roku, že konkurence je zde velká. Rozjely jsme se tedy s velkou trémou, ale odvahou. Během závodů vytvořili tamní devátáci velice dobrou atmosféru, což nám pomohlo i k výkonům, které jsme snad ani neočekávaly. A jak jsme skončily?

V kategorii dívek ročník 99-98 zvítězila naše Aneta Málková výkonem 140cm. Výšku 145cm se jí pak nepodařilo zdolat. Tedy – laťku přeskočila bez dotyku hned poprvé, ale díky stojanům zasunutým pod žíněnkami ji shodila a ani po opakovaných pokusech ji pak již nepřekonala. Zvítězila však

nad domácí závodnicí a členkou klubu AHA Vyškov Terezou Poučovou, což nás velmi těší. V této kategorii jsme měli ještě další závodnice, které pak postupně skončily za sebou s výkonem 125cm: Verča Oprchalová, Kačka Brokešová, Jitka Jachanová, Marcelka Ďuráčová. Holky se snažily, ale na stupně vítězů to nestačilo.

V kategorii dívek ročník 97 pak skončila na třetím místě Simča Hlaváčová a hned za ní na místě čtvrtém Katka Drmolová.

Ze závodů jsme si odvezly dobrý pocit, neboť některé z nás překonaly své rekordy, který byl umocněn také pochvalou od pana uč. Kaldy, kterému jsme naše výsledky ihned volaly.

Očima Závodníků:

Příchod na školu „Letní pole“ byl velmi dramatický. Po vstupu do školy a malém zkrášlení jsme se vydali hledat šatnu. Převlékli jsme se a sešli jsme dolů po schodech do tělocvičny. Otevřeli jsme dveře a přiletělo na nás spousta pohledů. Které na nás zíraly dokud jsem si nesedli na lavičku. Po dlouhém rozcvičení a psychické podpoře od p.uč. Olejníkové jsme odskákali základní výšku 110cm. Pokračovali jsme dál úspěšně až k výšce 120cm. Na 125 cm skončily velké bojovnice, které se snažily vykonat ze sebe co nejvíce.

1. Místo získala žákyně 8. třídy Aneta Málková 140 cm

3. Místo získala žákyně 9. třídy Simona Hlaváčová 135cm

8. Ročník

Aneta Málková

Kateřina Brokešová





PRVNÍ ŽÁKOVSKÝ PLES NA ZŠ PUSTIMĚŘ SE VYDAŘIL

Plesová sezóna je v plném proudu, a jelikož se tato zábava ve večerních hodinách týká spíše dospělých, rozhodli jsme se pro uspořádání vlastního žákovského plesu v čase odpoledním. Myšlenka vznikla na loňském obecním plese, kdy se žáci velmi dobře bavili po odtančení svých vystoupení. Tato idea však nezůstala jen při slovech, ale díky ochotným a aktivním deváťáčkám došla k naplnění. Náš první žákovský ples se uskutečnil v pustiměřské sokolovně v pátek 22.února od 17hodin. Jako na každém plese byl i ten náš zahájen polonézou. Mezi jednotlivými tanečními bloky vystoupili žáci naší školy se street dance, country, ale také se spartakiádou. „Trsalo“ se nejen na

disco, úspěšná byla překvapivě i dechovka, ale nejoblíbenější byly samozřejmě ploužáky. Jako na každém správném plese nesměla chybět ani tombola. Výtěžek z prodeje vstupenek byl věnován na nákup cen do této bohaté tomboly. Všechny vstupenky byly slosovatelné a hlavně výherní. Výhry byly díky sponzorům firem či rodičů, žáků a učitelů hodně pestré. Mezi ty nejhlavnější a nejzajímavější patřil čokoládový dort věnovaný p. Šormem a firmou ChocoGastro, dort ve tvaru srdíčka od pí. Benešové či pochutiny od firmy Neli,a.s. Drobné občerstvení zajistili dobrovolní hasiči z Pustiměře. Musím říci, že prvotní obavy, aby vše dopadlo dobře, mě brzy opustily. Žáci se „vlnili“ na parketu až do skončení plesu, vytvořili vynikající atmosféru a nutno říci, že konec byla jediná negativní věc tohoto večera. Děkuji tedy všem, kteří se jakkoliv podíleli na organizaci plesu a také žákům za vzorné chování.

Mgr. Zuzana Olejníková

KONEC Světa

Konec se pomalu ale jistě blíží a všichni okolo mě křičí děti se bojí viděl jsem taky děti co hledají svoje je rodiče. Jeto děsné když se pomalu řítí konec světa a jistě skoro víme že to nikdo nepřežije. Já a můj kolega jsme se strachy málem po***** když jsme spatřili jak se na nás valí plno vody a z nebe plno trosek kamenů.



Naneštěstí jsem si zapomněl koupit opalovací krém s faktorem 999 999. Kdybych si to uvědomil dřív tak ze mě teď není zmažené kuře. Takže ať vám chutnám.



Dojel jsem domů, lehl jsem si na zahradní lehátko a odpočíval, byl jsem strašně spokojený, protože jsem si koupil nové auto.

Když v tom se začalo stmívat. Když jsem otevřel oči viděl jsem, velkou kouli myslel jsem si, že je to nafukovací balónek omyl byla to velká hlava Justina Biebera, která se řítí na zem.

Zakřičel jsem na ženu „Miláčku pojd' sem.“ Když v tom sem si uvědomil, že žádnou ženu nemám.
Chytil jsem psa a utíkal jsem do sklepa.

Zavřel jsem se ve sklepe a byl jsem rád, že jsem sobě a mému psovi pořídil protipožární obleky.

„BUM!“ ozvala se velká rána a otřásla se celá zem v tom jsem si vzpomněl, že jsem v mezipatře na konferenčním stolku nechal kulaté akvário s rybičkami a že mé úplně nové auto je na padrti.

Když jsem viděl jak se láva valí pod dveřmi už bylo pozdě. Byl jsem si jist, že mé rybičky už byli po smrti. Po dvou dnech jsem měl hlad a tak jsem upekl psa nad kaluží lávy.

Nebyl moc masitý a tak mi nevydržela energie moc dlouho.

26.12 myslím že to byl ten den jsem se odvážil vylézt ze sklepa.

Byl jsem tu sám, mé rybičky ještě plavaly v akváriu břichem vzhůru.

Vyšel jsem na ulici a viděl souseda jak drží sekačku v ruce no spíš sekačku v ruce držela sousedova kostra.

Byl jsem tu sám úplně sám neměl jsem jídlo ani pití.

JSEM JEDINÝ ČLOVĚK NA ZEMI, KTERÝ PŘEŽIL ÚTOK 500 KILOMETROVÉ HLAVY JUSTINA BIEBERA.

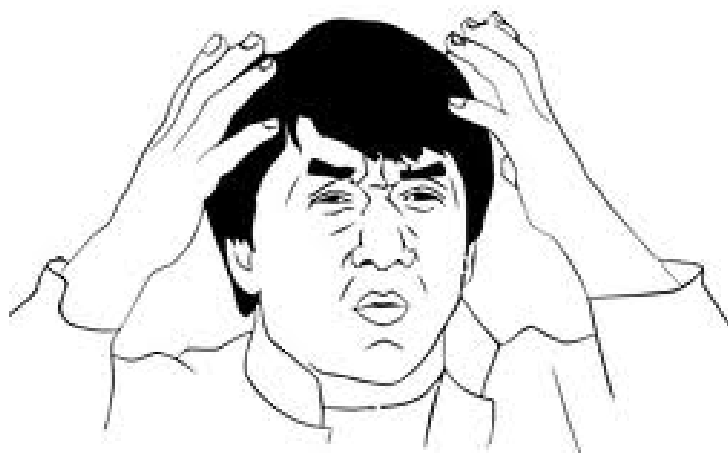
Vysvědčení a následující film

V tomto článku se pokusím zhodnotit vysvědčení dne 31. ledna a pak následující film. První hodinu jsme se asi jako jediná třída učili přírodopis, což nás velice „potěšilo“. Druhou hodinu jsme začali dostávat vysvědčení. Se svým vysvědčením jsem velice spokojen, dokonce až nad míru a to jsem vážně nečekal.

Pak jsme přešli do sokolovny a tam nás čekalo opravdu „milé“ překvapení, protože když pustili film, tak ten zvuk byl vážně tragický. Film byl vybraný dobře, ale vážně si mohli dát práci s úpravou toho audia. Po pár minutách jsem měl chuť vyletět z kůže někam pryč, dialogům nebylo rozumět, zvuky věcí a

hudby byly naprosto nahlas, po chvílce jsem měl hlavu jako střepe a modlil se, ať to skončí.

Když postavy něco prohodily, tak jsem dělal asi toto:



WHAT?

Kamil Alán, 8, třída

LYŽAŘSKÝ VÝCVIKOVÝ KURZ

Hynčice pod Sušinou 2013

Ahoj, je 11.3 a já si balím poslední věci na lyžařský kurz. Ještě poslední (ne moc důležité) věci: Lyže, hůlky, helmu. Tat'ka mně veze před naši školu, kde již čekají nervózní spolužáci. Přijíždí pro nás autobus a z okýnek si nás prohlíží naši budoucí kamarádi z Křenovic. Po dlouhé cestě autobusem jsme konečně dorazili do chaty. Vybaluji si věci a všichni se oblékáme, abychom na sjezdovce nezmrzli. Vyšli jsme malý kopeček a jsme na sjezdovce. Stoupám

poprvé na lyže a velice se bojím dalších chvil. Bylo pár pádů, to musím přiznat, ale bavilo mě to. Trochu jsem žárlila na ty, co to už uměli, ale třeba se to taky naučím. A už jsme pospíchali na večeři a po ní rovnou do postýlek a spát. V dalších dnech jsme sjezdovky různě střídali a trénovali dlouhý oblouk, krátký oblouk, stoupání. Myslím, že už to všichni aspoň trochu uměli a tak mohli jít i na červenou sjezdovku, která byla podle mě nejlepší. Předposlední večer jsme měli “diskotéku“, ale moc se nám nevydařila a tak jsme šli zpátky na pokoje. Poslední den jsme museli (i když nechtěně) domů a tak jsme se rozloučili s našimi kamarády a přijeli jsme opět před naši školu a poté domů. Lyžák byl super!

Adéla Příbylová, 7. ročník

Závěrečník čili konečník

Něco málo z našeho školního života jste se dozvěděli, něco našich názorů si přečetli, jestli jste se s námi dobře měli, jsme moc rádi. Těšíme se na další setkání s Vámi, už na něm pracujeme.

Redakce časopisu Marmeláda, publicisté z 8. ročníku